

РЕШЕНИЕ

№ 5540

гр. София, 11.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 50 състав, в публично заседание на 16.12.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Бойкинова

при участието на секретаря Ива Лещарова, като разгледа дело номер **5368** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на с чл. 145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 68, ал. 1 от Закона за защита от дискриминация. (ЗЗДискр). Настоящото производство е образувано въз основа на решение № 4019/15.04.2025 г., постановено по адм. дело № 10377/2024 г. на тричленен състав на Върховен административен съд, с което е отменено решение № 13913/05.08.2024 г., постановено по адм. дело № 7030/2023 г. на Административен съд - София град. С горното решение № 13913/05.08.2024 г. съдът е отхвърлил жалбата на А. Й. П. срещу решение № 194/16.05.2023 г. на Комисията за защита от дискриминация, Петчленен разширен заседателен състав. Производство е образувано по жалба на А. Й. П., чрез адв. К. А., срещу решение № 194/16.05.2023 г. на Комисията за защита от дискриминация, Петчленен разширен заседателен състав (КЗД), с което на основание чл. 64, ал. 1, чл. 65, т. 5 и чл. 66 ЗЗДискр. се установява, че ответната страна старши комисар В. Б. - директор на Областната дирекция на Министерството на вътрешните работи (ОД на МВР) - [населено място] към процесния период, не е извършил пряка дискриминация по смисъла на чл. 4, ал. 2 във вр. с ал. 1 ЗЗДискр. въз основа на признаци „лично положение“ и „обществено положение“, не е извършил „тормоз“ като форма на дискриминация по смисъла на чл. 5 ЗЗДискр. във вр. с §1, т. 1 от Допълнителните разпоредби (ДР ЗЗДискр.) на основата на признаци „лично положение“ и „обществено положение“ по отношение на А. Й. П., както и оставя без уважение, като неоснователна и недоказана, жалбата с вх. №44-00-4344/19.10.2016 г. и допълненията към нея, срещу старши комисар В. Б. – директор ОД на МВР-гр. П. към релевантния момент.

Твърди се в жалбата, че оспореното решение е издадено при допуснати съществени нарушения на

процесуалните правила и в противоречие с материалния закон. Поддържа се, че решаващият състав на КЗД не се е съобразил със задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в решение №9387/13.07.2020 г. на Върховния административен съд и не е изяснил релевантните за спора факти и обстоятелства. Твърди се, че е извън компетентността на КЗД преценката за законосъобразност на действията на ответника В. Б., в качеството му на директор на ОД на МВР-гр. П., а предмет на проверката е следвало да бъде това дали действията на същия са довели до неравно третиране на П. в сравнение с останалите служители на същата длъжност, създадена ли е била по отношение на нея обидна и враждебна среда и нежеланото поведение имало ли е за цел и/или за резултат накърняване на достойнството на служителя. Сочи, че в производството пред КЗД не е била извършена дължимата проверка по наведените от жалбоподателката доводи за нарушение по чл. 14, ал. 1 ЗЗДискр. Счита, че липсата на комплексен подход и обективна преценка при анализа на фактите и доказателствата по преписката е лишила решаващият състав от възможността да достигне до извод, че в качеството на директор на ОД на МВР- [населено място] комисар Б. системно и целенасочено е осъществявал репресивно отношение спрямо жалбоподателката П., проявявано в условията на йерархична служебна подчиненост. Посочва се също така, че решаващият състав на КЗД неправилно е приложил материалния закон като е смесил понятията за пряка дискриминация и тормоз.

Искането към съда е да се отмени решение № 194/16.05.2023 г. на КЗД и да се върне преписката за ново разглеждане от друг състав на КЗД или евентуално съдът да се произнесе по същество на спора като приеме за установено, че спрямо А. П. е осъществена дискриминация по защитени признаци „лично положение“ и „обществено положение“.

В съдебно заседание жалбоподателката, редовно призована, не се явява, представлява от адв. А., която поддържа жалбата и моли за отмяна на постановеното решение на КЗД. Претендира разноски за двете съдебни инстанции.

Ответникът - Комисията за защита от дискриминация, редовно призована, не се представлява в съдебно заседание. С представени по делото писмени бележки се излагат доводи за неоснователност на жалбата. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна - В. Б. Б., чрез процесуалния си представител адв. В. С., излага съображения за законосъобразността на решението на КЗД. Претендира да му бъдат присъдени сторените разноски по водене на делото, включително и направените такива в хода на административното производство. Доводи за неоснователност на жалбата излага и в депозираните писмени бележки по същество на спора.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателствата, приема за установено от фактическа страна следното:

Производството пред КЗД е образувано въз основа на жалба подадена от А. Й. жалба с вх. № 44-00-4344/19.10.2016 г. с оплаквания за осъществена спрямо нея дискриминация под формата на „тормоз“, както и „преследване“ въз основа на защитения признак „лично положение“ съгласно чл. 4, ал. 1 ЗЗДискр. от комисар В. Б.-директор на ОД на МВР- [населено място]. В жалбата пред КЗД П. твърди, че е била служител в системата на МВР от 27.12.2004 г., а на длъжността началник на Първо районно управление - П. при ОД на МВР-гр. П. от 16.10.2015 г. Сочи се, че е била подложена на психически тормоз, дискриминационно отношение и неспазване на законови и морално-етични норми от страна на директора на ОД на МВР-гр. П. - старши комисар В. Б.. Твърди се, че всеки неин болничен лист подлежал на проверка, поради което болничните се задържали до излизането на решение от съответната ЛКК или ТЕЛК и дължимото обезщетение се бавело, което от своя страна не позволявало своевременно лечение на заболяването. Тези действия според П. са целенасочена кампания спрямо нея. Наред с това се сочи, че е била

дискредитирана като началник на районното управление поради факта, че директорът на ОД на МВР-гр. П. не я допускал до ежедневните оперативни и отказвал всякаква комуникация с нея. Смята, че по този начин Б., в качеството си на работодател, не е изпълнявал задължението си да осигури равни условия на труд, като я поставял в едно неизгодно положение спрямо останалите служители, изпълняващи същата длъжност. Уточнява, че голяма част от неговите указания, както и тези на министъра на вътрешните работи, касаещи преките ѝ служебни задължения, не са достигали до нея, което я изправило пред невъзможността да изпълнява качествено и в срок служебните си задължения, а от друга страна е била застрашена от вероятност да ѝ бъде наложено дисциплинарно наказание. Допълва, че не ѝ се разрешавало да ползва полагащия ѝ се по закон платен годишен отпуск за 2015 г., в разрез с изискванията на разпоредбата на т. 4 от Заповед № 8121з-388/04.08.2014 г. на министъра на вътрешните работи. Твърди се, че поради продължителното ѝ боледуване се е налагало да пътува извън страната за лечение в чужбина и с оглед това, че не ѝ било разрешено ползването на полагащия ѝ се платен годишен отпуск се е наложило да подаде заявление за разрешение на неплатен отпуск, който също ѝ бил отказан, което наложило да ползва болничен отпуск. Посочва, че за тези действия на Б. е уведомила министъра на вътрешните работи с жалба, в отговор на което е получила писмо с изх. № 489700-237/25.05.2016 г., съгласно което Б. е нарушил МЗ № 8121з-388/04.08.2014 г. Твърди се също така, че на 03.10.2016 г. е депозирала поредно заявление за ползване на платен годишен отпуск в размер на 38 работни дни за 2015 г., като отново не е получила исканото разрешение с мотиви, че не е посочила на какво основание желае да ползва отпуск. Счита, че в качеството си на работодател Б. не е спазил изискванията на трудовото законодателство, тъй като със заповед е спрял изплащането на полагащото ѝ се допълнително възнаграждение в качеството ѝ на държавен служител по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР.

Производството по преписката е приключило с решение № 60/30.01.2018 г. на Трети специализиран заседателен състав на КЗД, с което е отхвърлена жалбата на А. П.. Решението на КЗД е обжалвано пред Административен съд София - град, който с решение № 5048/18.07.2019 г., постановено по адм. д. № 2909/2019 г. е отхвърлил жалбата на А. Й. П.. Този съдебен акт е отменен с решение № 9387/13.07.2020 г. на Върховния административен съд, постановено по адм. д. № 14464/2019 г., като съдът е отменил решение № 60/30.01.2019 г. на КЗД и е върнал преписката на КЗД с указания при новото разглеждане на жалбата. Въз основа на влязлото в сила решение на Върховния административен съд, с разпореждане № 1619/06.11.2020 г. на Председателя на КЗД, преписката е възобновена и преразпределена от Трети специализиран постоянен заседателен състав на Петчленен разширен заседателен състав, тъй като докладчикът по преписката е установил, че са налице обстоятелства за извършени нарушения, кореспондиращи с признака „обществено положение“.

След възобновяване на преписката са изискани становища от старши комисар Б., както и от ОД на МВР-гр. П. като заинтересована страна по преписката. В допълнение становище е изискано и от министъра на вътрешните работи на Република България.

В депозирано до КЗД становище с вх. № 44-00-1091/04.02.2021 г. старши комисар Б. е посочил, че от 13-те издадени болнични листове на П. са обжалвани само 3, както и че в този период са обжалвани болничните листове и на С. Л. М.-Деризимова, поради това че по време на определения болничен режим двете служителки са подали заявление, че ще напуснат територията на Република България за посетят други страни с цел туризъм. Оспорва твърденията в жалбата, че П. не е била допускана до провеждани от него оперативки. Относно твърденията на жалбоподателката, че не ѝ се разрешавало ползването на неплатен и платен годишен отпуск уточнява, че при взимането на решение дали да разреши ползването на отпуск се е ръководил от

становищата и анализите на служителите от отдел „Човешки ресурси”, според които заявеният от П. период е съвпадал с подготвителните мероприятия по гарантиране на сигурността и опазване на обществения ред и охрана при провеждането на избори за Президент и Вицепрезидент на Република България и на национален референдум на 06 ноември 2016 год. По отношение на оплакванията за спиране на изплащането на допълнително трудово възнаграждение се позовава на заповед № 8121з-671/09.06.2015 год. на Министъра на вътрешните работи, съгласно която такова се изплаща само за действително отработено време.

От ОД на МВР-гр. П. и от министъра на вътрешните работи също са постъпили становища, в които се излагат мотиви за неоснователност на така подадената от П. жалба.

Производството пред КЗД е приключило с постановяване на процесното решение № 194/16.05.2023 г., с което на основание чл. 64, ал. 1, чл. 65, т. 5 и чл. 66 ЗЗДискр. се установява, че ответната страна старши комисар В. Б. - директор на ОД на МВР-гр. П. към процесния период, не е извършил пряка дискриминация по смисъла на чл. 4, ал. 2 във вр. с ал. 1 ЗЗДискр. въз основа на признаци „лично положение“ и „обществено положение“, не е извършил „тормоз“ като форма на дискриминация по смисъла на чл. 5 ЗЗДискр. във вр. с §1, т. 1 от ДР ЗЗДискр. на основата на признаци „лично положение“ и „обществено положение“ по отношение на А. Й. П. и се оставя без уважение, като неоснователна и недоказана, жалбата срещу старши комисар В. Б. - директор ОД на МВР-гр. П. към релевантния момент.

За постанови този резултат КЗД е приела за недоказани оплакванията на П. за „дискредитиране“ и недопускане до оперативки, като се е позовала на показанията на свидетеля Г.. За недоказани са приети и твърденията на жалбоподателката за „тормоз“ по смисъла на §1, т. 1 от ДР на ЗЗДискр. За недоказано и несъстоятелно е прието твърдението на П., че не получавала никаква информация и указания относно служебните ѝ задачи. КЗД е приела, че продължителният отпуск на жалбоподателката е основание за спиране на изплащането на допълнително материално възнаграждение. Изложени са съображения, че е била налице обективна причина и за отказването на заявения отпуск - наличието на необходимост от обезпечаване на структурата на ОД на МВР-гр. П. с кадри, с оглед предстоящите избори и други мероприятия. Изложени са съображения че в случая не е налице пряка каузална връзка между отказът на Б. да разреши ползването на отпуска на А. П., и визираните защитени признаци „лично положение“ и „обществено положение“. КЗД е приела, че действията по оспорване на медицинската основателност на диагнозата от страна на Б. не представляват дискриминация. Формирано е и заключение, че с конкретните си действия по оказване на натиск за отнемане на разрешението за достъп до класифицирана информация, ответната страна не е осъществил „тормоз“ по смисъла на специалния закон спрямо А. П..

От приетите като доказателства 13 болнични листове за периода от 09.11.2015 г. до 28.09.2016 г. се установява, че А. П. е отсъствала от работа поради временна неработоспособност в продължение на 342 дни. Видно от писмо с изх. № 1029-13-1267-1/07.06.2018 г. на ТП на НОИ - П. през периода от 16.10.2015 год. до 16.10.2016 год. е получена информация за обжалване на 4 болнични листове, от които 3 са издадени на А. П., а четвъртият болничен лист е издаден на С. Л. М.- Деризимова.

В хода на административното производство пред петчленния специализиран състав на КЗД по искане на жалбоподателката и на заинтересованата страна Б. са допуснати гласни доказателства. Според свидетеля Б. М., който през процесния период е заемал длъжността „оперативен дежурен“ в ОД на МВР-гр. П., единствено е чувал от колеги за „по-специфично отношение на Б.“ спрямо жалбоподателката, но и спрямо други служители от дирекцията. Свидетелят пояснява, че не е присъствал на оперативките с началниците на районните управления. Дава показания, че А. П. му е споделяла, че Б. е имал негативно отношение към нея, като не я допускал до съвещания,

не я пускал в отпуск, отменял ѝ заявления за отпуск, а също така е обжалвал болничните ѝ листове. Според свидетеля Г. Г., който през процесния период е заемал длъжността заместник-директор на ОД на МВР- [населено място], ежедневните оперативките с началниците на районните полицейски управления в рамките на ОД на МВР-гр. П. са провеждани под неговото ръководство, а не от комисар Б., който е провеждал ежемесечните оперативки. Свидетелят дава показания, че А. П. никога и при никакви обстоятелства не е била отстранявана от оперативките, тъй като е била постоянно в болнични, поради което и физически не е имало възможност да се карат с Б..

При първоначалното разглеждане на преписката пред тричленния специализиран състав на КЗД показания е дал и свидетелят С. С., който е бил директор на ОД на МВР-гр. П. преди длъжността да се заеме от заинтересованата страна комисар Б., а към процесния период е бил началник на Криминална полиция към ОД на МВР-гр. П., който заявява, че по време на оперативки Б. се е държал отвратително с П., като я връщал по няколко пъти да излиза и влиза, да напиши нещо за пет минути, да представи план, и т.н. Според свидетеля тези задачи са били непосилни и са представлявали гавра и унижение. Уточнява че е имало случаи, когато не е била допускана до оперативки, а когато е присъствала не и е давал думата. Свидетелят уточнява, че Б. се отнасял по същия начин и към други началници на районните управления. Според показанията на В. Г. - началник сектор „Икономическа полиция“ в ОД на МВР-гр. П. за процесния период А. П. не е присъствала на ежедневните оперативки, а е присъствала на седмичните работни съвещания във вторник, в случаите когато е била на работа. Посочва, че А. П. продължително време е била в болнични, като е идвала за кратко на работа за по-малко от месец. Свидетелят обяснява, че когато възникнат съмнения относно истинността на болничните листове директорът е обжалвал не само болничните листове на П., но и на други служители, тъй като е имало случаи по време на болничен престой те да са туризъм или почивка. Посочва, че на всички началници са давани указания, включително и на П., както и не е възприел на същата да е отказван достъп до провежданите оперативки.

При така установеното от фактическа страна, съдът приема от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в преклузивния срок за оспорване, от активно легитимирано лице – адресат на акта и срещу индивидуален административен акт, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, съгласно изричната разпоредба на чл. 68 ЗЗДискр.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Оспореното решение № 194/16.05.2023 г. е постановено от компетентен орган, в кръга на правомощията му, съгласно чл. 47 ЗЗДискр. В съответствие с чл. 48, ал. 3 във вр. с чл. 54 ЗЗДискр решаващият състав на КЗД е определен с разпореджане на председателя № 1619/06.11.2020 г.

Актът е в предписаната от закона форма и при издаването му не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, установени в чл. 50 - чл. 70 ЗЗДискр.

В изпълнение на указанията на решение № 9387/13.07.2020 г. на Върховния административен съд, постановено по адм. д. № 14464/2019 г. в производството пред КЗД са конституирани, на които е дадена възможност да вземат становище по наведените оплаквания с жалба с вх. № 44-00-4344/19.10.2016 г. за извършена пряка дискриминация по отношение на А. П.. Изпълнена е процедурата по проучване на

преписката и събиране на доказателства, необходими за изясняване на спорните факти и обстоятелства. Страните са били поканени да се запознаят със събраните материали, да изразят становища по тях, както и да ангажират допълнителни доказателства и изложат твърденията си. Процедурата по събиране и проучване на доказателства е приключила със заключение на докладващия преписката, проведени са открити заседания, на които са разпитани свидетелите, поискани от страните. Следователно в хода на административното производство не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила от категорията на съществените, които да са ограничили правото на защита на оспорващия, както и да са препятствали възможността му адекватно да я организира.

Така постановеното решение е правилно и в съответствие с материалния закон, като съображенията за това са следните:

По смисъла на чл. 4, ал. 2 ЗЗДискр. пряка дискриминация е всяко по-неблагоприятно третиране на лице на основата на признаците по чл. 4, ал.1 ЗЗДискр., отколкото се третира, било е третирано или би било третирано друго лице при сравними сходни обстоятелства.

Фактическият състав на пряката дискриминация се състои от следните елементи: 1) по-неблагоприятно третиране на едно лице в сравнение с други лица, при сравними сходни обстоятелства; 2) неблагоприятното третиране е основано на един или повече защитени признаци у дискриминираното лице и 3) причинна връзка между неблагоприятното третиране и защитения признак – т.е. единствената или основната причина за осъществяване на по-неблагоприятно третиране на едно лице спрямо друго, при сравними условия, да е именно обективното наличие у това лице на някой от защитените признаци.

Съгласно чл. 9 ЗЗДискр. в производството по защита от дискриминация след като страната твърди, че е дискриминирана следва да представи факти и доказателства, въз основа на които да се направи предположение, че е налице дискриминация, а ответната страна трябва да докаже, че принципът на неравно третиране не е нарушен. В случая на основание изложените в инициращия се документ оплаквания за дискриминация административното производство е образувано за претенция за нарушаване на правата по Глава втора, Раздел I „Защита при упражняване на правото на труд“ по признак „лично положение“ и „обществено положение“ и тормоз по смисъла на в §1, т. 1 ДР ЗЗДискр. Защитените признаци "лично положение" и „обществено положение“ нямат еднозначно, изначално прието обективно съдържание, което предполага и налага установяване и доказване във всеки конкретен случай на значим, обективен, същностен за личността белег, който да позволява да бъде прилаган еднакво и който да отчита универсалния обхват на закона и абсолютната забрана за пряка дискриминация. Следователно жалбоподателката е следвало да посочи факти, които да обосноват предположение за наличие на дискриминация по твърдения признак - "лично положение", като

посочи и поради кое свое качество/белег, изпълващо със съдържание признака е дискриминирана, съответно да проведе доказване относно този белег, което не е сторено видно от доказателствата по делото. Както в жалбата, така и в производството пред КЗД жалбоподателката не е въвела твърдения, съответно не е посочила доказателства, за конкретни качества, които да изпълнят със съдържание защитения признак "лично положение", твърдян като признак, по който е осъществена спрямо нея дискриминация. С оглед на горното съдът намира, че жалбоподателката не е доказала наличието на защитения признак "лично положение".

По отношение на защитения признак „обществено положение“ би могло да се приеме, че такъв е налице, доколкото жалбоподателката в процесния период е заемала длъжността началник на РУ-П.. При така установената характеристика на защитения признак „обществено положение“ по отношение на А. П. от значение за установяване на дискриминацията е наличието на обективно съществуващ недопустим противоположен резултат при упражняване на правомощията на Б., проявен като нежелано или по-неблагоприятно третиране спрямо нея в сравнение с други лица, при сравними сходни обстоятелства.

Съдът намира, че оспорването на болничните листове на служителите е право на работодателя, което в случая не може да се приеме за форма на дискриминация, доколкото в административната преписка са налице доказателства, че през този период жалбоподателката е посочила, че ще се намира извън Република България. Твърдението на жалбоподателката, че пътуването до Турция е с цел лечение е недоказано по делото. Наред с това от всичките 13 болнични листове за периода от 09.11.2015 г. до 28.09.2016 г. само три от тях са оспорени, като причината за това е както по-горе се посочи, заявеното от жалбоподателката пътуването до Турция през периода на болничния престой. По делото са налице доказателства, че в този период е оспорен болничният лист и на друг служител, който също е посочил пътуване в Турция с цел туризъм. Следователно основанието за това действие на Б. не е свързано с дискриминация по признак „обществено положение“, а с факта, че по време на определения болничен режим двете служителки П. и Деризимова са подали заявление, че ще напуснат територията на Република България и ще посетят други страни с цел туризъм.

Съдът намира, че отказът за изплащане на допълнително трудово възнаграждение на А. П. за процесния период не представлява осъществена от работодателя форма на дискриминация. Извеждането на защитата при упражняване на правото на труд в самостоятелен раздел в ЗЗДискр. е с оглед значимостта на обществените отношения, свързани с правото на труд на гражданите и свързаните с тях специфики, но във всички случаи разглеждането на нарушение по чл. 14 и чл. 15 ЗЗДискр. като проява на дискриминация следва да е основано на защитен признак по чл. 4, ал. 1 ЗЗДискр. В противен случай ще е налице трудово-правен спор, който

следва да се разглежда по реда на Кодекса на труда или закона за държавния служител. Следователно на първо място, следва да бъде установен защитен признак за лицето, на второ място причинна връзка между спорното третиране и съответния защитен признак, като е достатъчно да се установи, че този признак съставлява основна, значима причина за по-неблагоприятното третиране. Видно от приетата като доказателство заповед № 8121з-671/09.06.2015 г. на министъра на вътрешните работи, с която се определя размера на допълнителното възнаграждение за изпълнение на специфични служебни дейности, както и условията и реда за неговото изплащане на държавните служители в Министерството на вътрешните работи, допълнителните възнаграждения се изплащат само за действително отработено време, като ползването на отпуск по болест е изключено от приложното поле на процесната заповед. С оглед на горното изцяло несъстоятелно се явява твърдението на жалбоподателката, че тези допълнителни възнаграждения са постоянни, поради което ѝ се полагат безусловно. Наред с това не се доказва да е налице неравно третиране при сходна ситуация, доколкото по делото не се установи на други служители, които са били в толкова дълъг болничен престой да е изплатено допълнително трудово възнаграждение. Ето защо съдът намира, че оплакването има трудов характер, като при спор за размера на допълнителните възнаграждения редът за защита е по съдебен ред. По изложените съображения съдът намира, че не е налице дискриминация в хипотезата на чл. 14, ал. 1 и 2 ЗЗДискр.

Не се доказва да е налице неравно третиране и по отношение на ползването на платения отпуск за 2015 г., доколкото видно от представените по делото болнични листове в продължение на 342 дни в периода от 09.11.2015 г. до 28.09.2016 г. А. П. е отсъствала от работа, а от друга страна в периода, за който е поискала да ползва отпуск по делото са налице доказателства, че с оглед предстоящите избори и други мероприятия е била налице необходимост от обезпечаване на структурата на ОД на МВР-гр. П. с повече кадри.

По същите съображения не е доказано и твърдението, че жалбоподателката не е била допускана до провежданите оперативки от Б., тъй като от една страна през по-голямата част от процесния период същата не е била на работа поради временна неработоспособност, а от друга от разпита на свидетеля Г. Г. се установява, че ежедневните оперативките с началниците на районните полицейски управления в рамките на ОД на МВР - [населено място] са били провеждани под негово ръководство, а не от комисар Б.. По делото не се доказва и твърдението, че А. П. е била отстранявана от оперативките. Свидетелят В. Г., който в процесния период е бил началник на сектор „Икономическа полиция“ в ОД на МВР-гр. П. посочва, че А. П. не е присъствала на ежедневните оперативки, а е присъствала на седмичните работни съвещания във вторник, в случаите когато е била на работа, както и че не ѝ е отказван достъп до провежданите оперативки.

В хода на административното производство не се установява по отношение на жалбоподателката да е бил осъществен тормоз. Според определението, дадено в §1, т. 1 ДР ЗЗДискр. "тормоз" е всяко нежелано поведение на основата на признаците по чл. 4, ал. 1 ЗЗДискр., изразено физически, словесно или по друг начин, което има за цел или резултат накърняване достойнството на лицето и създаване на враждебна, принизяваща, унижителна, обидна или застрашителна среда. Следователно за да е налице тормоз по смисъла на закона не е достатъчно субективното усещане на лицето, че спрямо него е осъществено нежелано поведение, а е необходимо това поведение да е основано на някой от защитените признаци. Както беше отбелязано по-горе по отношение на жалбоподателката не се установява нежеланото от нея поведение от страна на Б. да се дължи на обективното наличие на защитения признак „обществено положение“. Не всяко разногласие и конфликт от служебно или трудово естество в отношенията между служител и ръководител може да се квалифицира като дискриминация по смисъла на закона. В случая от свидетелските показания, дадени в административното производство, не се установява поведението на Б. спрямо А. П. да е обусловено от нейното „обществено положение“, доколкото видно от разпита на свидетелите С. С. и Б. М. негативно отношение от страна на Б. е имало и към други негови подчинени, вкл. началниците на другите районни управления. Горното опровергава твърдението на жалбоподателката, че е била по-неблагоприятно третирана, защото е била началник на районно управление. От четиримата разпитани в административното производство свидетели единствено свидетелят С. С. дава показания за негативно и унижително отношението на Б. към П. по време на оперативките, но в същото време посочва, че по същия начин той се е отнасял и към други началници на районните управления. Съдът намира, че думите, които Б. е използвал според свидетеля С. С. спрямо А. П. като „че е много проста, че нищо не разбира, че жена...“ действително създават обидна и конфликтна работна среда, но както по-горе се посочи, не се доказва по делото, че това поведение е продиктувано именно от „общественото положение“ на А. П., а не например защото е жена, което обуславя друг защитен признак.

Съдът намира, че в това производство не следва да се обсъждат установените факти в становище с рег. № 8121р-9064 от 21.04.2017 г. до министъра на вътрешните работи във връзка с образуваното дисциплинарно производство срещу Б. и конкретно разпореждането към служител да се задейства процедура по отнемане на допускателна информация на А. П. до квалифицирана информация. Това е така, тъй като видно от определение № 7785 от 20.06.2017 г. на Върховния административен съд, постановено по адм. д. №[ЕИК] г., министърът на вътрешните работи е оттеглил издадената от него заповед № 8121К-4396 от 02.05.2027 г. за уволнението на Б., тоест министърът на вътрешните работи е приел, че не са налице основанията за неговото уволнение. Неоснователно е оплакването в жалбата, че в производството

пред КЗД е допуснато съществено процесуално нарушение, изразяващо се в недопускането на страните да задават въпроси на свидетелите, тъй като в хода на настоящето съдебно производство жалбоподателката е имала възможност да ангажира същите гласни доказателства.

В обобщение съдът намира, при постановяване на оспореното решение КЗД е спазила указанията на Върховния административен съд, доколкото при повторното разглеждане на жалбата от петчленния специализиран състав е извършена преценка за неравното третиране по посочените признаци, както и са обсъдени в пълнота всички събрани по делото писмени и гласни доказателства.

По изложените доводи съдът намира, че решение № 194/16.05.2023 г. на КЗД е законосъобразно и не са налице твърдените в жалбата основания за неговата отмяна.

При този изход на спора и с оглед направеното искане за присъждане на разноски от страна на ответника и на заинтересованата страна, на основание чл. 143, ал. 3 и ал. 4 АПК съдът намира, че такива следва да им бъдат присъдени както следва: на КЗД в размер на 102.26 евро (200 лева) за юрисконсултско възнаграждение и на В. Б. за адвокатско възнаграждение съгласно представения списък в размер на 332.34 евро (650 лева).

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 АПК Административен съд София - град, Второ отделение, 50-ти състав,

РЕШИ

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Й. П. срещу решение № 194/16.05.2023 г. на Комисията за защита от дискриминация, Петчленен разширен заседателен състав.

ОСЪЖДА А. Й. П., ЕГН [ЕГН], да заплати на В. Б. Б., ЕГН [ЕГН], сумата от 332.34 евро (650 лева), представляващи разноски по делото.

ОСЪЖДА А. Й. П., ЕГН [ЕГН], да заплати на КЗД разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 102.26 евро (200 лева).

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: